

Valerie Korte

Nečekej, až vyjde slunce

... nauč se tančit v dešti

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Bohumila Kučerová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
AUS ALLEN WOLKEN FÄLLT MAN AUCH MAL WEICH
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Lübbe
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-806-7

Instagram julia_braceletta

Na snímku sedím já Julia Brassová alias Julia Braceletta při ixtém pokusu získat použitelnou fotku u stolu se snídaní a hystericky se směju se. Na stole se nachází mé stylové nádobí, které jsem si extra pro tuto příležitost levně nakoupila na eBayi. Vlasy jsem si pečlivě natupírovala a nalakovala, aby vznikl dokonalý rozčuchaný dojem mám ještě půvabně rozčepýřené z lůžka. Obličej jsem zvýraznila za pomoci podkladového korektoru, make-upu, pudru, rozjasňovače, lesku na rty, řasenky a pudru na obočí mám nenalíčený, koneckonců jsem právě vstala jsem už pět hodin vzhůru, abych nafotila tenhle obrázek. Moje dcerka mi samozřejmě nepřipravila snídaní, vždyť je jí teprve pět připravila snídaní, ta moje beruška! Na snímku je zachycená zezadu a to je jen dobře, protože není vidět, že na mě vyplazuje jazyk, neboť jako zodpovědná matka dbám na to, aby nebyla na internetu rozpoznatelná. Právě si bez dovolení nalévá pomerančovou šťávu. Zářivá barva vitaminové bomby je stejná jako na náramku, který mi zdobí zápěstí. Tento odstín jsem pokřtila #brightmorning.

237 To se mi líbí

julia_braceletta Můj andílek nechal mého drahého a mě dnes vyspat a tajně prostřel stůl! 😊
#nenalicensa #dcerkapripravilasnidani #ranniidyla
#brightmorning

11 komentářů

trpasličí_máma Jak roztomilé, tu moji nikdy nic takového nenapadlo.

julia_braceletta Tu moji taky jen opravdu zřídka...

zmatkařka Kde můžu koupit tvoje nádherné náramky?

julia_braceletta Na mých webových stránkách www.braceletta.de a Kolíňanky taky ve vybraných buticích v Belgické čtvrti, Mnichovanky v Glambam na Gärtnerplatzu.

stylová_sabina Je náramek voděodolný? Jako jestli s ním můžu umývat nádobí.

julia_braceletta Jasně, ekologické barvy nějakou tu kapku vody vydrží. Ale v každém případě děkuju za podnět, později vám ukážu, jak se potýkám s domácími pracemi ozdobená náramkem ze své kolekce!

minimyš1980 to by bylo geniální kterou barvu přitom obvykle nosíš?

julia_braceletta Nech se překvapit! Možná #juicygreen nebo jako dnes #brightmorning. Přejde na to, jakou barvu mají ten den moje utěrky. 😊

sonja_marshmallow Miloučké!

julia_braceletta ♥♥♥

#dennisneni

Seděla jsem toho rána na dvoře za domem, před sebou už čtvrté kafe. Před chvílí odešla kamarádka, když mě předtím vyfotografovala, profesionálně vyretušovala a vypila si se mnou kávu číslo tři. Elif pracovala jako grafička na volné noze pro různé kolínské reklamní agentury a našťestí taky pro mě, za přátelskou cenu. Po každém focení zůstávala na snímcích navzdory rafinovanému nalíčení a pečlivě naaranžované scéně spousta detailů od dvojité brady po fleky na ubruse, které by umístění na Instagramu podstatně znehodnotily.

Teď už se k mému snímku trousily první komentáře, na které jsem coby zkušená instagramerka odpovídala ihned ze smartphonu. Přišly už taky tři objednávky na náramky v barvě #brightmorning – takže se dalo předpokládat, že jich bude ještě daleko víc.

Náramky hned zabalím do látkových sáčků, jejichž nádherný květinový vzor je imitací nástěnné tapiserie z jednoho francouzského kláštera, kde jsme s Elif před mnoha lety při svých toulkách s batohem na zádech přenocovaly. Dcerka Fee postříká každý sáček kapičkou voňavky a pak ho vložím spolu s účtem do obálky a odnesu na poštu.

Můj šálek zatím ještě nebyl prázdný. Právě jsem se chystala dopít poslední doušky, když mě seshora postihla sprška podobná průtrži mračen, jak soused Erbslöh z podkrovního bytu jako každé ráno zaléval svoje muškáty – a dnes i můj šálek a holé nohy.

„Dobré jitro, pane Erbslöhe!“ zavolala jsem směrem vzhůru.

„Ach, dobré jitro, paní Brassová. Bez vaší slečny dcery si vás člověk skoro nevšimne. Snad jsem vás nepolil. Kdepak dnes maličká je?“

„Ve svém pokoji, maluje si.“

V této chvíli to naštěstí byla pravda. Sluch panu Erbslöhovi už příliš nesloužil a nerada bych přes celý dvůr hulákala: „Už tři hodiny kouká na YouTube“ nebo „Šije si zrovna princeznovské šaty z mých povlaků“.

Statečně jsem dál pocucávala latěčko, nařaděné hnojivem na muškáty, pevně odhodlaná nenechat si zkazit klidné minuty po hektickém ránu. Vypadalo to na hezký letní den, přestože naše veranda – přesněji řečeno náš společný dvůr – se nacházela na stinné severní straně mezi řadami domů.

Kéž by ten chlápek odnaproti vyšel ven z ateliéru a dopřál mi pohled na svoje vypracované tělo... Nejprve vždy nasypal zrní do ptačí budky, což mi přišlo roztomilé. Byl povoláním řezbář a já ho ráda pozorovala, jak se ohání dlátem nebo nožem a pod rukama se mu klube nová figura. Stačilo, abych zašla do bytu, pouklízela koupelnu nebo vyřídila něco na počítači, a když jsem se vrátila na dvůr, vyjukla na mě z dřevěného špalku nová tvář. Anebo už hotová postava získala díky pestrému nátěru úplně jiný vzhled.

Náhle mě oslnil blesk.

Když jsem se opět rozkoukala, stál řezbář v mém zorném poli ve své plně nádheře, to jest v tmavě modrých kraťasech a ušmudlaném bílém tričku. Co se to stalo? Zjevil se mi Bůh?

Po důkladnější úvaze jsem došla k závěru, že se jen odrazilo slunce od prudce otevřených skleněných dveří na terasu. Ten velkolepý nástup na scénu se k němu hodí, usoudila jsem.

Můj soused si zívá, rozespale protáhl poněkud hubené, ale přesto hezky utvářené paže a opět zmizel v domě. Pak začal postupně vynášet ven pracovní stůl, nářadí a napůl hotovou sochu. Poté nakrmil ptáčky.

Výhled mi zakryl list papíru. Na dvůr se přiřítla Fee a mávala účtem, jehož zaplacení jsem neustále odkládala. Jeho rub jí posloužil jako výkres.

„Podívej, mami! To jsi ty!“

Z papíru se na mě široce usmívala moje podobizna s velkými nepravidelnými zuby. Zato jsem měla bujnou kštici a na zápěstí jeden ze svých náramků. Za ruku jsem držela svou dceru, jak mi Fee vysvětlila.

„To jsem já a v bříšku mám pomerančový džus.“

Fee byla na obrázku větší než já a opravdu měla v bříše namalovanou oranžovou skvrnu. Poněkud stranou se nacházela postava jejího táty.

Usmíval se stejně přátelsky jako já, s podobně velkými zuby, ale byl výrazně menší než my dvě. Fee nás všechny vyvedla hnědou fixou, jež byla u tatínka zjevně už v posledním tažení.

„Můžeš to přidat na Instagram,“ řekla Fee.

„Hele, myško...“

Na žádné amatérské psychologické rozbory dětské kresby od mých sledujících na Instagramu jsem nebyla zvědavá. Především se vůbec nesměli dozvědět, že můj úžasný choť, o kterém se neustále zmiňuji a který stojí na Feeině uměleckém dílku tak nápadně stranou, s námi už nějakou dobu nebydlí. Absolutně nepřipadalo v úvahu, aby úspěšná instagramerka Julia Braceletta, podnikatelka, módní ikona, supermatka a sexy manželka, přiznala, že od ní muž odešel.

To by totiž zaručeně vedlo k citelným ztrátám na zisku. Kdo by chtěl nosit náramek v odstínu #lovingred, jehož tvůrkyně má punc opuštěné manželky? Nikdo. A tudíž vedla má internetová osobnost dál šťastně svůj život po boku slušně vydělávajícího partnera, zatímco já, Julia Brasová, žila v neustálém strachu, že se ten podvod proflákne.

„Myško, uveřejňujeme jen fotky,“ prohlásila jsem kategoricky. „Tvůj obrázek potřebujeme na ledniče, aby nám připomínal, že si máme občas vymačkat pomerančovou šťávu.“

To Fee naštěstí uspokojilo, takže odklusala s kresbou zpátky do bytu.

Řezbář se během našeho rozhovoru nepodíval mým směrem, tedy alespoň pokud jsem stačila zaznamenat periferním vnímáním. A jestli, tak toho moc nezahlédl. Za prvé byly naše vnitřní dvory oddělené řadou bujných ostružinových keřů a za druhé se naše severní strana utápěla zčásti ve stínu. Na nějakou prosvětlenou nemovitost mi peníze bohužel nestačily.

Ale ta vzdálenost mi nikterak nevadila. Na setkání s atraktivním mužem jsem se zatím necítila. Poté co se Fein otec Jörg se mnou minulý podzim z ničeho nic rozešel – a sice kvůli starší ženě! –, kleslo moje sebevědomí pod bod mrazu. Ostatně ani předtím jsem nebyla ten typ šarmantní dračice, která si smyslným zatřepáním dlouhých řas či zvonivým smíchem, nebo jak to ty ženské vlastně dělají, otočí každého mužského během okamžiku kolem prstu. A můj soused kopal za úplně jinou ligu než já. Když jsem se naličila a načesala blondátý ohon tak, aby v určitém úhlu zdůrazňoval rysy mého obličejce, vypadala jsem sice docela k světu, ale bez vynaložené námahy jsem byla se svými popelavě světlými vlasy a kruhy pod očima spíše typ šedé myši.

Krátce jsem zvážila možnost zajít do dětského pokoje pro pirátský dalekohled, abych mohla detailněji pozorovat hru svalů na řezbářově paži, ale vzápětí jsem ji zavrhla. Všude kolem se nacházely balkony, z nichž by mě někdo mohl uvidět. A já nechtěla platit mezi sousedy za voyerku.

Nezbývalo mi než se upnout na sílu své představitosti. To bude v každém směru bezpečnější, usoudila jsem.

Takže řezbář zjistí, že má tupý nůž. Rozhlídne se kolem sebe, konečně mě odhalí a zavolá na mě, jestli u sebe náhodou nemám brousek. Přesně tak, brousek na nože. Ve věcech lásky jsem realistka, minimálně od Jörgova odchodu, proto jsem si nemohla jen tak představovat, že ten chlap z ničeho nic přeručí práci a jedním skokem se

přenesa přes ostružiny, aby mě políbil. Potřebovala jsem nějaký alespoň trochu uvěřitelný příběh.

Řezbář se tedy shání po brousku a já jsem čistou náhodou právě skvěle vystajlovaná a odpovím, jistě, pojdte si pro něho...

„Mami, on nedrží!“ Z denního snění mě vytrhl Feein rozhněvaný hlas.

„Magnety na ledničce asi přidržují příliš mnoho papírů. Musíš nějaký obrázek sundat. Hezky si je všechny prohlídni a ten nejstarší mi polož v kuchyni na stůl,“ zavolala jsem na ni, abych své fantazii dopřála ještě pár minut času.

Během té doby oběhne řezbář náš blok, aby zazvonil u dveří našeho činžáku. Otevřu mu, na schodišti je cítit eintopf, který touhle dobou vždycky vaří paní Schmitzová, a já ho vyzvu, aby mě doprovodil do sklepa, kde se v jedné z krabic už od našeho nastěhování před půl rokem brousek nachází...

„Mamííí!“ Uvnitř došlo zjevně k vážným problémům. „Teď spadly všechny obrázky.“

„Broučku, polož je na kuchyňský stůl. Dopiju si kafe, pak se vrátím dovnitř a něco spolu podnikneme.“

„Ne, pojd' sem HNED!“

„Holčičko, nech mě dopít kafe. Pak spolu pojedeme na kole na poštu a odešleme objednávky. Najdi si zatím něco hezkého na oblečení.“ Kvůli další minutě s umělcem jsem neváhala podstoupit dokonce i tohle riziko.

V přečpaném sklepe se ke mně s úsměvem obrátí. Jeho tělo rozpálené sluncem a fyzickou námahou se nachází v těsném prostoru hned vedle mého...

V realitě však přede mnou stála Fee, do půl těla nahá, od pasu dolů oblečená v růžové tylové sukýnce, která nesla vpředu stopy rajčatové omáčky a vzadu z ní visely cáry po posledním pádu z kola.

„Andílku, tahle sukně je na vyhození, obleč si raději tu zelenou,“ navrhla jsem.

„Ne, říkala jsi, že si mám vzít něco hezkého. Ta zelená není hezká.“

„No tak tu s kytíčkama.“

„Ta je ošklivá.“

„Tak fialové šortky.“

„HNUSNÉ.“

Dobrá, pokusím se ty fleky vydrhnout a budu doufat, že nás nikdo neuvidí zezadu.

„Obleč si ještě tričko.“

„Nemám žádné, které by se k ní hodilo.“

Je celá po mně. Tak další pokus. „To ale vypadá, jako bychom byly tak chudé, že nemáš ani tričko. To žluté se k ní hezky hodí. Nebo modré s rybičkou z pajetek.“

„Mami, vždyť ti říkám, že se k ní nehodí. Vezmu si tuhle sukni – a k ní holínky.“

„Fee, lidi nás budou okukovat a budou si říkat, že to ubohé dítě na sebe nemá nic jiného než starou sukni.“

V zoufalství jsem zvažovala, že zůstaneme doma a já všechny objednávky dopravím na poštu zítra. Jenže jsme neměly auto a já už slíbila výlet na kole. Z toho se nevyvleču.

„Mami, tak lidi necháme, ať se na nás dívají a myslí si, co chtějí. Přesto můžeme jet na poštu,“ shovívavě prohlásilo moje dítě vysvětlujícím tónem.

A vlastně mělo pravdu.

Už Konrad Adenauer řekl: „Kašlu na to, co si myslí ostatní.“ Já bohužel nebyla žádná slavná politička, ale jen jedna z matek samoživitelek, jejichž děti figurují v každé statistice chudoby na předních místech. A navíc jsem byla vychována k tomu, abych zachovala dekorum.

Když jsme se s Fee vydaly do bytu, smutně jsem vrhla poslední pohled k sousednímu pozemku. Řezbář byl plně zaujatý dřevěnou hlavou.

#notaloveletter

Příští den jsem vstala časně, abych zabalila další objednávky. A Fee, která se ke mně v noci nastěhovala do postele, vstala se mnou. Takže mi balení trvalo dvakrát tak dlouho, než jsem plánovala, a musela jsem obětovat pár náramků na ozdobu ocásku skákacího koníka.

Když jsem Fee zavedla se zpožděním do školky a odeslala na poště balíčky, doma jsem čistě ze zvyku otevřela novinovou schránku – a podivila se, že jsem v ní skutečně něco našla. V pondělí bývala obvykle prázdná.

Když mi došlo, že je to dopis od mého ex, pojala mě zlá předtucha. A opravdu mě po otevření čekal šok.

... požaduji, aby mi firma Braceletta Gbr do konce tohoto roku splatila v plné výši poskytnutý úvěr. První částka v hodnotě 3000 eur je splatná do konce tohoto měsíce...

Zdrceně jsem se opřela o stěnu vedle schránek a nervózně otáčela obálkou v ruce. V hlavě mi vířily myšlenky.

Konečně se mi dařilo jakž takž vyjít se svými příjmy plynoucími z prodeje náramků a Jörgova skromného příspěvku na Fee. Měl svoji firmu a nebyl pro něj problém vykázat patřičně nízký příjem, aby výši alimentů co nejvíce srazil. V poslední době prodej mých náramků trochu stoupl a já už viděla světlo na konci tunelu, i když jsem stále zápasila o přežití.

Teď mi ale opět začala svírat hrdlo drtivá existenční úzkost, která mě provázela od našeho rozchodu.

Musím všechno zahodit, vyhlásit insolvenční, přestěhovat se do laciného bytu v některém z věžáků kolínské čtvrti Chorweiler a pak napsat tři sta žádostí o zaměstnání, abych nakonec sehnala nějakou mizerně placenou pomocnou práci? Můj profil nebyl na pracovním trhu zrovna

žádaný, tuhle zkušenost jsem učinila už dříve. A moje současná situace časově neflexibilní matky samoživitelky mu na atraktivitě nepřidávala.

Na konci dopisu stál podpis *Jörg Bierstedt, lic. oec., HSG*. Můj ješitný ex nahrazoval chybějící doktorský titul alespoň magisterským titulem z ekonomie, získaným na jedné švýcarské univerzitě. Jen se všichni podívejte, jak vzorně jsem v St. Gallen studoval! Dokonce i když usiloval o to, aby zničil mou existenci a rozdupal malý kvítek důvěry v budoucnost, který ve mně v minulých týdnech nesměle vypučel, neopomněl připojit za srdečný pozdrav ten svůj trapný titul.

V domovních dveřích zaharašil klíč. Se skřípěním se otevřely a já se odlepila od zdi a vrhla se k nim, abych je podržela, zatímco se dovnitř vbelhala paní Schmitzová z přízemí s nákupní taškou na kolečkách. Umínila jsem si, že ty dveře, nepochybně pocházející ještě z doby, kdy byl dům postavený, jednou promažu olejem. Postavili ho v padesátých letech, aby nahradil díru po bombardování, a po opravě volala už spousta věcí. Pronajímatel se skrýval za nefunkční správou domu a moji sousedé z přízemí a podkroví byli příliš staří, než aby se postarali o nápravu.

Nákupní taška paní Schmitzové voněla jako obvykle po bylinkách. Moje dcerka ji – podpořena ve svém úsudku rešeršemi provedenými ve svých dětských knížkách – pokládala za čarodějnici. Úhledná seniorka s nalakovanou hřívou bělavě blond vlasů a oranžovou rtěnkou sice v ničem čarodějnici nepřipomínala, ale přesto jsem nevylučovala, že Fee se tak úplně nemýlí. Už nejdenně jsem starou dámu přistihla, jak si na balkoně cosi mumlá, zatímco se z jejího bytu linou různé podivné pachy. Bohužel ode mne zezdola nebylo slyšet, jestli si přeříkává kolínskou ústavu, otčenáš nebo nějaké zaklínadlo.

„Něco vás nakrklo,“ prokoukla paní Schmitzová jako pravá čarodějka moje rozpoložení a s typickou porýnskou přímostí ho bez obalu pojmenovala. Pak opatrně otevřela svoji šikmo zavěšenou schránku a vytáhla z ní zásilkový katalog. Ó, jak ráda bych dnes obdržela taky jen katalog.

„Jo, máte pravdu,“ přiznala jsem.

„Tak teda zaskočíte na chvílku ke mně,“ rozhodla sousedka. „Nachystám vám silnou polívku.“

Polívku! Nakonec proč ne. Sice mě výjimečně přešla chuť k jídlu, ale ze zkušenosti vím, že hladovění mi náladu nezlepší. Takže jsem stařence vynesla tašku do schodů a na její pokyn zaujala místo u stolu s bílým krajkovým ubrusem.

Ve vzduchu se vznášela libá vůně německého domácího jídla, promíšená s nějakým jiným, exotickým kořením. Žlutými záclonami pronikalo dovnitř měkké světlo, na stěnách visely svazky různých sušených bylinek a všude kolem byly rozestaveny sošky madon. Paní Schmitzová byla katolická čarodějnice.

„Vo copak kráčí?“ zajímala se soucitně, zatímco naběračkou přelávala z velkého hrnce, který vyndala z lednice, do menšího na sporáku část husté polévky.

„O peníze,“ vyčerpaně jsem se přiznala bez zbytečných vytáček. „Můj ex po mně chce dvanáct tisíc. Kdysi mi poskytl půjčku na můj obchod s náramky, každý měsíc mu ji splácím. Ale teď najednou ji chce do konce roku splatit celou, první část už za dva týdny.“

„Tak to je blbý,“ souhlasila paní Schmitzová, jejíž zápěstí ostatně taky zdobil jeden z mých náramků v odstínu #love-lylilac. „Ale vono už vás něco napadne. Nejste halt žádná poseroutka.“ Mile na mě pohlédla.

Hrdlo se mi sevřelo a musela jsem polknout. Zatřepala jsem řasami, abych zahlala slzy. Paní Schmitzová se diskrétně otočila k plotně. Zнала mě teprve od doby, kdy

jsem se z prvotřídně zrenovovaného bytu v solidní kolínské čtvrti Rodenkirchen přestěhovala sem do suterénu na pravém břehu Rýna, a věděla o mně jen pár základních informací. Možná byla její slova jen fráze, kterou člověk použije, aby někoho povzbudil. Přesto mě dojala. Moje matka například by to takhle neviděla. Ta byla naopak toho názoru, že jsem všechno zvorala. Studium, muž, dítě – všechno špatně. Moje vlastní sebehodnocení kolísalo podle nálady mezi názorem mé matky a tím paní Schmitzové. A teď zrovna jsem nebyla zrovna v nejlepším náladě.

Po nedokončeném studiu ekonomie jsem nastoupila na obchodní akademii, kde jsem absolvovala obor se zaměřením na textilní průmysl, a než jsem otěhotněla, pracovala jsem v jedné módní firmě, naposledy v marketingu. Ovšem když se mi začalo rýsovat břicho, moje budoucnost ve firmě se narýsovala tak, že mi neprodloužili smlouvu.

Načež jsem se dva roky starala o naši dcerku a o náš krásný rozlehlý byt ve staré zástavbě – a po večerech jsem z provázků, kterými jsem ovazovala vrácené zásilky po svých nákupních záchvatech na internetu, splétala nejrůznější náramky. Široké i úzké, za použití různých způsobů splétání, které jsem si zčásti sama vymýšlela. Když jsem jimi zásobila sebe, své kamarádky a nakonec i všechny matky z kurzu cvičení s dětmi a členky ženského pěveckého sboru, začala jsem přemýšlet o tom, jestli se z mé záliby nedá vytlout finanční kapitál. Experimentovala jsem s přírodními barvami a pověřila firmu nabízející 3D tisk výrobou velkého originálně „vybroušeného“ umělého diamantu. Spolu s gumovou smyčkou tvořil uzávěr náramku. Tímto způsobem se mohlo kombinovat více náramků – podle barevného ladění oblečení nebo podle nálady. Nahlásila jsem živnost, vytvořila si internetový obchod, požádala své kontakty na sociálních sítích, aby u sebe uvedli odkaz na moji webovou stránku – a skutečně

mi začaly chodit objednávky. Některé zákaznice si náramky zakoupily v nejrůznějších barvách a zřejmě je opravdu každý den jinak nakombinovaly. Když už jsem nestačila barvit provázky a plést náramky sama, přišel Jörg s návrhem, že mi poskytne půjčku. Peníze mi umožnily pověřit jednu sociální dílnu ve spolkové zemi Meklenbursko-Přední Pomořansko, aby převzala výrobu.

Jörgovi se tenkrát velice líbila představa, že jeho partnerka je módní návrhářka. Snad doufal, že se i vizuálně proměním v Claudii Schifferovou. V každém případě na můj podnik finančně přispíval. Což bylo ostatně to nejmenší, co pro mě mohl udělat, nakonec i já jsem ho přece různé podporovala. Porodem naší dcery například nebo později péčí o ni.

„A teď vám uvařím polívku na přilákání prašulí,“ přerušila paní Schmitzová moje pochmurné myšlenky.

„To jako peněz?“ ubezpečila jsem se, že dobře rozumím. Co tím myslí? Nějaký kouzelný lektvar v podobě polévky?

Stará dáma byla ve svém živlu. Hbitě sundávala z polic nejrůznější hrníčky a dózičky a po troškách přisypávala jejich obsah do polévky, která už začínala bublat.

„Skořice, ať je zlatáků více, hřebíček pro mlsný jazýček, oregano, ať je vrchovatě dáno, routa, nechť neubývá z konta.“ Za stálého míchání přeříkala ještě zdravas a pak už servírovala.

„Všecičko se může ještě v dobrý vobrátit,“ mínila a postavila přede mne talíř až po zlatý ráfek plný polévky.

Tím téma mého problému zjevně vyčerpala, proti čemuž jsem nic neměla. Nehodlala jsem si kazit chuť k jídlu. S požitkem jsem do poslední kapky slupla porci ajurvedsko-katolické polévky v družném hovoru o slunečném počasí a při společné kritice správy domu, která v reakci na naše žádosti o opravu hrála mrtvého brouka.

Tu mi pohled padl na rudě glazovanou zazátkovanou hliněnou nádobu na příborníku, označenou nálepkou s nápisem Péťa ♥.

„Kdopak je ten Péťa?“ zeptala jsem se zvědavě.

Barva tváří paní Schmitzové se v mžiku přiblížila odstínu nádobky. Ach ne, to jsem nechtěla! Ovšem moje zvědavost o to víc vzrostla.

„Je v tom nějaký kouzelný lektvar?“

Paní Schmitzová se stydlivě usmála.

„Afrodiziakum?“ vyzvídala jsem dál.

„Božíčku, můžete tomu tak říkat. Jde vo pocit.“

„Dobrá, o pocit. Ale kdo je ten Péťa?“

„Nesmíte mě prozradit.“

Aha, takže já toho Péťu snad znám? Zamyslela jsem se. Tolik společných známých jsme neměly.

Paní Schmitzová se vzpamatovala z prvotního úleku a teď jí očividně dělalo potěšení svěřit mi svoje tajemství. Alespoň to tak podle jejího radostně vzrušeného výrazu vypadalo.

Najednou jako by mi spadly šupiny z očí. „Peter Erbslöh z podkroví!“

Nové zardění signalizovalo, že jsem na správné stopě.

„To je ale fakt fešák.“ Byla to pravda, pan Erbslöh byl vždycky jako ze škatulky. Naškrobené košile, vyleštěné boty, vycházková hůl z ušlechtilého dřeva, vůně vody po holení. Navíc oplýval srdečností umocněnou dobrými způsoby. Vzpomněla jsem si, že jsem ty dva už párkrát zahlédla na chodbě domu v živém hovoru. „No jo, ale jak ho chcete přimět, aby se toho dryjáku napil?“

„Je to likér se špetkou těch správnějch bylinek. Stačí ho pozvat na štamprle. To se ale lehčej řekne, než udělat. Možná byste mi mohla poradit. Vy mladí si s těmahle věcmi neděláte těžkou hlavu...“

„To se taky nedá tak jednoznačně tvrdit.“ Proti své vůli jsem pomyslela na řezbáře. I kdybych se s ním chtěla

seznámit, nenapadalo mě, jak bych to provedla. Ovšem udělovat rady ostatním bylo samozřejmě mnohem snadnější. „Musíte vytvořit nějakou vhodnou příležitost. Nechystáte se třeba v blízké době něco slavit?“

„Moje narozeniny.“ Stará dáma se zasmála. „V mém věku to ale žádné zvláštní důvod k oslavě nejní.“

„Ale paní Schmitzová, takhle nesmíte uvažovat. Kromě toho se asi na oslavu dostaví pár dalších hostů, ne?“

„Propáníčka, ještě tak, aby si Péťa lknul likéru a pak se nedopatřením zabouch do vás!“ Při té představě se rozpustila zachichotala a mě napadlo, že pan Erbslöh nebude potřebovat žádný čarodějný lektvar, aby se v něm zrodil „pocit“ k paní Schmitzové.

„To by bylo opravdu nemilé,“ souhlasila jsem. „Nicméně díky za pozvání. A Péťu můžete pozvat se stejnou nenuceností. Až se spolu budete bavit o počasí, zeptejte se ho, jestli si s vámi nechce vychutnat západ slunce na vašem balkoně. Anebo ho vlákejte k sobě do bytu pod záminkou, že mu slíbíte odnož vašich krásných lilií.“

Z kuchyně vedly dveře na balkon s láskou osázený množstvím květin a bylin nejrůznějších barev, výšek a tvarů. Ve srovnání s mými dvěma květináči s bambusem a hortenzií to bylo vpravdě umělecké dílo. Ani těch pár lučních květin, které jsem zasela mezi dlažbou na dvoře jako pastvu pro včely, s ním nemohlo soutěžit.

„Připadám si jako nějaká kuplířka. Chudák Péťa! No jo, paní Brassová, budu vo tom přemejšlet.“

„Nezapomeňte mi říct, jak to dopadlo,“ poprosila jsem ji, načež jsem se s odvoláním na své finanční problémy rozloučila.

„Zkuste si s Feeiným tatínkem promluvit,“ volala za mnou paní Schmitzová.

Po výletu do voňavé čarodějnické kuchyně paní Schmitzové mě realita dostihla, sotva jsem za sebou zavřela dveře bytu – ten obyčejný typ zpevněných dveří, jaké koupíte v každém Baumarktu. Temná, tichá předsíň mě sevřela do těsného objetí. Párkrát jsem se zhluboka nadechla a přinutila se k dalšímu kroku. Vedl do ložnice k bývalému Feeinu přebalovacímu pultu, který jsem odřezáním kusu elegantně zkroucených noh proměnila na psací stůl.

Když jsem se tenkrát přestěhovala s Jörgem do čtvrti Rodenkirchen, s těžkým srdcem jsem se vzdala všeho vlastního nábytku. Padesát let staré pohovky po babičce, laťkového roštu šířky 140 cm s matrací z Aldi, zrestaurovaného příborníku, který jsme s Elif dotáhly do našeho společně obývaného bytečku ze skládky a já ho vlastnoručně natřela ve stylu shabby chic. Nic z toho Jörg nedovolil na čerstvě vybroušenou parketovou podlahu postavit. A já s ním souhlasila, dokonce ho za to jistým způsobem obdivovala. Za Jörgovy peníze jsme si pak pořídili zbrusu nové vybavení, převážně skandinávský a francouzský designový nábytek. Hloupé bylo, že mi nic z toho nepatřilo – koneckonců jsme nebyli sezdaní. Takže jsem si při vystěhování, či přesněji řečeno vyhazovu mohla ponechat pouze zařízení Feeina pokoje, jídelní stůl a postel – o to moje nástupkyně zřejmě nestála, protože je Jörg předtím sdílel se mnou.

Upřímně řečeno, o moc víc se do našeho nového příbytku stejně nevlezlo a bílý stůl značky Philippe Starck stejně jako luxusní boxspring postel už mnohokrát podpořily moji důvěryhodnost na Instagramu: náležitě nasvětlené a vylepšené Elifiným retušovacím umem, který dokázal proměnit vinylovou tapetu v otevřené dveře na terasu, jsem náramky prezentovala v prostředí, jaké si zasloužily.

Ze zásuvky bývalého přebalovacího pultu jsem vytáhla štos papírů a vyhledala v něm smlouvu o půjčce, kterou

jsem s Jörgem uzavřela. Rychle jsem našla příslušnou pasáž. Právilo se v ní, že mám právo kdykoli půjčku zaplatit, stejně jako má Jörg naopak právo kdykoli její zaplacení požadovat. Taky by mě překvapilo, kdyby tomu bylo jinak. Přesto jsem šuple zklamaně zabouchla a pak navolala Elifino číslo.

„Ten hajzl!“ Když to situace vyžadovala, uměla Elif skvěle používat slovník svého původního prostředí. „Jeď za ním a nepárej se s ním, prostě mu jednu vraž!“

„Jo a budu mít na krku kromě exekuce taky obvinění z ublížení na těle.“

„No dobrá. Ale hlavně se nenech zastavit. Chybí ti už jen krůček, aby ses prosadila. Módní a maminkovské blogy tvoje náramky milují. A všimla sis, že Oliver Pocher měl tvůj náramek #koolkhaki v té reality show Tábor v džungli?“

„Ty jo! Vážně? Asi mu ho pořídila jeho nová přítelkyně. Tak to už něco znamená...!“

Elif nereagovala na moje výkřiky nadšení a klidně pokračovala. „Znamená to vyšší obrat. Hned si dej na svůj profil odkaz na jeho web. A pak se vrhneš na Sonju Marshmallow. Jestli se ti ji podaří zpracovat, budeš za vodou.“

Sonja Marshmallow je populární osobnost a současná přítelkyně Ángela Zapatera, zbožňovaného uruguayského útočníka, který přivedl FC Kolín na špičku Bundesligy. Nadto působila jako youtuberka orientující se svým beauty a lifestyle kanálem na ženy ve věkové skupině mezi končící dvacátkou a polovinou čtyřicítky, čímž narazila na slibnou díru v trhu. Zнала jsem ji ještě ze studií na univerzitě, a proto jsem věděla, že je starší a taky inteligentnější, než oficiálně udávala. Ve škole přeskočila dva ročníky a u zkoušek z nauky o daních, financích a účetnictví odevzdávala vždy nejlepší písemné práce. Ovšem stejně jako já studium nedokončila, i když z jiných důvodů. Tenkrát jsme